

הלכות טמאת צרעת פרק ו

א. אלו מקומות באדם שאין מטמאין בבהרת תוך העין, ותוך האזן, ותוך החטם, ותוך הפה, והקמטים שבבטן, והקמטים שבצוואר, ותחת הדד, ובית השחי, וכף הרגל, והצפרן, והראש והזקן שיש בהן שער, והשחין והמכה המורדין.

ב. כל אלו המקומות אין מטמאין בנגעים, ואין מצטרפין בנגעים, ולא הנגע פוסה לתוכן, ואין מטמאין משום מחיה, ואין מעכבין את ההופך כלו לבן: שנאמר "בעור-בשרו" (ויקרא יג, ב; ויקרא יג, ד; ויקרא יג, יא); וכל אלו, אינן עור גלוי אלא מהן שאינן עור, ומהן שהוא עור והוא מכסה ואינן גלוי. ואדם השפתיים נדון כבית הסתרים, ואינן מטמא בנגעים.

ג. הראש והזקן שנשר כל שערן, והשחין והמכה שהעלו צרבת מטמאין בבהרת כמו שבארנו, ואינן מצטרפין זה עם זה, ואין נגע עור הבשר פוסה לתוכן, ואין מטמאין משום מחיה; אבל מעכבין את ההופך כלו לבן.

ד. בהרת הסמוכה לראש או לעין ולאזן וכיוצא בהן, או לשחין או למכה טהורה: שנאמר "וראה הכהן את-הנגע בעור-הבשר" (ויקרא יג, ג) שיהיה כל שחוצה לנגע בעור הבשר, וראוי לפסיון.

ה. אלו בהרות טהורות: גוי שהיתה בו בהרת, ונתגיר, היתה בעבר, ונלד, בקמט, ונגלה, בראש ובזקן כשהיה בהן שער, ונקרחו ונשר כל השער ונתגלתה הבהרת, היתה בשחין ובמכה כשהן מורדין, והעלו צרבת הרי כל אלו טהורות.

ו. וכן אם היתה הבהרת בראש או בזקן קדם שיעלו שער מעולם, והעלו שער והלך השער, או שהיתה הבהרת בעור, ונעשה מקומה שחין או מכה וחיו והרי הן בעור הבשר אף על פי שתחלתה וסופה טמא הואיל והיתה טהורה בנתיים, הרי זו טהורה.

ז. נשתנו מראיהן בין שהעזו בין שפחו, יראו כתחלה. כיצד: גוי שהיתה בו בהרת פקרום ביצה, ולאחר שנתגיר נעשת פשלג, או שהיתה פשלג, ולאחר שנתגיר נעשת פקרום ביצה תראה כתחלה. וכן בקטן שנלד, ובקמט שנגלה, ובראש ובזקן שנקרחו, ובשחין ובמכה שחיו אם נשתנו מראי אותן הבהרות, יראו כתחלה; ואם לא נשתנו, הרי הן טהורות.

ח. כל ספק נגעים, חוץ משני הספקות שמנינו כבר טהור, עד שלא נזקק לטמאה; אבל משנזקק לטמאה, ספקו טמא. כיצד: שנים שבאו אצל כוהן, בזה בהרת פגרים ובזה פסלע, והסגירן, ובסוף השבוע והרי בזה פסלע ובזה פסלע, ואין ידוע באיזה מהן פסטה בין בשני אנשים, בין באיש אחד הרי זה טהור: שאף על פי שודאי פסה הנגע בזה הואיל ואיננו יודע איזו היא הבהרת שפסטה הרי זה טהור, עד שידע באיזה נגע טמאו.

ט. משנזקק לטמאה, ספקו טמא. כיצד: שנים שבאו אצל כוהן, ובזה בהרת פגרים ובזה פסלע, והסגירן, ובסוף השבוע והרי בזה פסלע ועוד ובזה פסלע ועוד שניהן טמאין; חזרו שניהן להיות פסלע, שהרי הלך הפסיון מאחד מהן הואיל

וְאֵינוּ יוֹדֵעַ אִיזָה הוּא שְׁנִיָּהּ בְּטִמְאַתָּהּ, עַד שְׁיַחְזְרוּ שְׁנִיָּהּ לְהִיּוֹת
כְּגָרִיס. וְזֶה הוּא שֶׁאָמְרוּ מִשְׁנֻזְקָק לְטִמְאַה, סִפְקוֹ טָמֵא.

י. וְכֵן מִי שֶׁהִיָּתָה בּוֹ בִּהְרָת, וּבָהּ שִׁעָר לָכֵן שֶׁקָּדַם אֶת הַבְּהֵרָת,
וְשִׁעָר לָכֵן שֶׁהִפְכָּתוּ הַבְּהֵרָת, וְאֵינוּ יוֹדֵעַ זֶה שֶׁקָּדַם מְזֶה שְׁנֵהֲפֹךְ
אִם מִתּוֹךְ הַסִּגָּר נִסְתַּפֵּק לוֹ, הֲרִי זֶה טָהוֹר. וְאִם אַחֵר הֶחֱלִט, הֲרִי
זֶה טָמֵא: אֵף עַל פִּי שֶׁהִלֵּךְ שִׁעָר אֶחָד מֵהֶן, וְאֵינוּ יוֹדֵעַ אִיזָה
הִלֵּךְ אִם הִשְׁעָר שֶׁהִיָּה סִימָן טָמֵא, אוֹ הִשְׁעָר הָאֲחֵר.

יא. מִי שֶׁבָּא אֶצֶל כּוֹהֵן, וְרָאָהוּ שֶׁהוּא צָרִיךְ הַסִּגָּר אוֹ שֶׁהוּא
פְּטוֹר, וְעַד שֶׁלֹּא הִסְגִּירוֹ אוֹ עַד שֶׁלֹּא פָּטְרוֹ, נִלְדּוּ לוֹ סִימָנֵי
טָמֵא הֲרִי זֶה יַחֲלִיט; וְכֵן אִם רָאָהוּ שֵׁישׁ בּוֹ סִימָנֵי טָמֵא, וְקָדַם
שִׁיחֲלִיטוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ טָמֵא אַתָּה, הִלְכוּ לָהֶן סִימָנֵי טָמֵא
אִם הָיָה בַּתְּחִלָּה אוֹ בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, יִסְגִּיר; וְאִם הָיָה בְּסוֹף
שְׁבוּעַ שֵׁנִי אוֹ לְאַחֵר הַפֶּטֶר, יִפְטֹר אוֹתוֹ.